

Nederland leeft Parijs niet na

Column
Frans Debets

De duurzame samenleving krijgt dankzij de kabinet-formatie veel aandacht. Iedereen lijkt voor verduurzaming te zijn, de een wat meer dan de ander. Maar de discussie is eigenlijk zinloos; Nederland heeft het akkoord van Parijs getekend en moet zich nu houden aan de afspraken die sinds 4 november 2016 in werking zijn getreden.

Wat voor regering er ook zal worden gevormd, er moet binnen twee jaar een plan komen waarin wordt uitgewerkt hoe we de doelen gaan halen. Het gaat om 80 tot 95 procent reductie van de uitstoot van broeikasgas voor 2050. Omdat deze uitstoot vooral afkomstig is van de verbranding van fossiele brandstof is het klimaatbeleid tegelijkertijd

het energiebeleid.

Het verminderen van de uitstoot ontwikkelt zich vrij goed in Europa, sinds 2005 verminderde de uitstoot met 25 procent. Vooral het besparen op energie en het terugdringen van kolen in de stroomproductie heeft enorm geholpen. In het Verenigd Koninkrijk liep de uitstoot hierdoor zelfs met 37 procent terug.

Helaas deed Nederland het niet goed, de Nederlandse uitstoot steeg juist met 2 procent. Na een aantal jaren vermindering van het energiegebruik was er in 2015 en 2016 weer een toename, en Nederland opende nieuwe, grote kolencentrales. Nog nooit heeft Nederland zo veel CO2 geproduceerd. Toch koesteren we het beeld dat Nederland erg betrokken is bij het akkoord van Parijs.

De verontwaardiging was dan ook groot toen Trump zijn verkiezingsbelofte na kwam en besloot uit het akkoord van Parijs te stappen. Op Twitter kwam ik Rutte, Dijksma en zelfs Buma tegen die hun ergernis en verontrusting deelden. Er leek ook een soort trots en voldoening door te klinken: 'Wij laten ons niet van de wijs brengen door die domme Amerikaan, wij gaan door met het redden van de planeet.'

Het leidde tot nieuwe ambities, meerdere opiniemakers pleitten ervoor dat Nederland nu voorop moet lopen en de wereld moet laten zien hoe je een samenleving verduurzaamt. Staatssecretaris Sharon Dijksma (Infrastructuur en Milieu) organiseerde zelfs een reis naar Californië, haar boodschap was: 'De combinatie van een groene en gezonde economie is de succesformule die moet leiden tot het aanpakken van de klimaatproblematiek.' Het werd niet gezegd, maar de achterlig-

Helaas deed
Nederland het niet
goed, de
Nederlandse
uitstoot steeg juist

gende boodschap was wel duidelijk: Nederland weet hoe het moet.

In diezelfde week werden de eerste cijfers gepubliceerd over de Nederlandse duurzame energie in 2016. De productie van die energie was 5 procent gegroeid. Maar het energieverbruik groeide ook. Daardoor steeg het percentage duurzame

energie slechts 0,1 procent ten opzichte van 2015 naar 5,9 procent. Nederland heeft sinds 2008 in meerdere afspraken vastgelegd dat het percentage in 2020 op 14 procent zal liggen. Het huidige kabinet had zelfs 16 procent opgenomen in het regeerakkoord. Dat percentage zal zeker niet worden gehaald. Maar zolang er nog groei is, kan de minister volhouden: 'We zijn op de goede weg.'

Met het huidige tempo komen we in 2020 op misschien op 8 procent. Het verderfelijke Amerika zit ondertussen al op ongeveer 11 procent duurzame energie, ruim tweemaal het percentage van Nederland.

Heeft Nederland, moreel gezien, wel het recht Amerika zo hard aan te vallen? Wat is verwerpelijker: een verdrag publiekelijk opzeggen, of een belofte niet nakomen?

▶ Frans Debets is directeur van Debetsbv